

tiltræde dette, forsaavidt der gives Høiesteret Myndighed til endelig at paafænde, om en Handling, der af vedkommende Rævningsret er anseet for en Forbrydelse, virkelig kan betragtes som en saadan, og om Gjerningen er henført under det samme vedrørende Straffebud; men derimod kunne vi ikke anbefale at gaae saavidt, at endog Spørgsmaalet om Straffegradens Størrelse skulde kunne undergives Prøvelse ved Høiesteret. En Bestemmelse af den sidste Art vilde upaatvilelig aabne Døren for en stor Mængde aldeles ubespjede Paaanføringer, som vilde blive iværksatte alene for at vinde Tid, og Høiesteret vilde desuden vanstelig see sig istand til med nogen tilstrækkelig Sikkerhed at udmaale Straffens Størrelse efter de Oplysninger, som kunde forelægges samme.

Det tredie Udkast — om Behandlingen af Straffesager, som høre under Underretternes Omraade — slutter sig selvfølgelig i Meget til de alt nu gjældende Bestemmelser, og forsaavidt det tilføjer, ogsaa ved Underretterne at indføre Offentlighed og Mundtlighed i Strafferetspleien, er nærmest henviist til det foregaaende Udkast.

Udvalget, for hvilket denne Deel af Sagen ligger fjernere, skal med Hensyn til dette Udkast indskrænke sig til den almindelige Bemærkning, at det vistnok maa ansees for yderst tvivlsomt, om det virkelig gaaer an, at gennemføre et saadant Forslag med de Kræfter, som for Dieblisset haves til Raadighed ved Underretterne. Vi skjønne ikke bedre, end at det vilde være en nødvendig Forudsætning for en heldig Gjennemførelse af den i Udkastet liggende Tanke, at Afgangen til Sagsførervirksomheden bliver gjort friere, og det alt tidligere berørte heldigere System for Uddannelsen af Sagsførere og Dommere træder i Virksomhed. Naar dette er fæstet, og naar Rævningsretterne have bidraget til at vække Interessen for Strafferetspleien hos Befolkningen, da, men formentlig ogsaa

først da, vil det ikke være forbundet med altfor store Vansteligheder at udstrække Reformen til Underretterne.

Udvalget har hermed affluttet sine Bemærkninger ved de paagjældende trede Lovudkast og skal endnu ikkun tilføje, at ligesom det ikke har kunnet være andet, end at flere af de omhandlede Punkter, hvad ogsaa i de dertil knyttede Bemærkninger oftere er antydet, have stillet sig forskjelligt for Udvalgets enkelte Medlemmer, og navnlig stundom for Forslagsstilleren personlig anderledes end for os Andre, saaledes føle vi Alle en Trang til den Udtalelse, at vi, skjøndt vi efter vor bedste Overbeviisning have yttret os om Sagen, som den i Dieblisset foreligger, ligesuldt vilde have os forbeholdt i fornødent Fald at modificere vore Anstuelser, naar til en senere Tid, efter fuldstændigere Undersøgelser og mere afslidige Overveielser, Regeringens Udkast kommer til at foreligge til Behandling — et Forbehold, der isvrigt alt indeholdes i de Bemærkninger, vi i Indledningen til nærværende Betænkning have tilladt os at fremsætte.

Trengaaer det nu end af det foran Anførte, at Udvalget i enkelte, tildeels ikke uvæsentlige Punkter ikke har troet ganske at kunne tiltræde de forelagte Lovudkast, saa have vi dog paa den anden Side i saa Meget kunnet slutte os til samme, at vi aldeles ingen Tvivl nære om, at disse vigtige Lovarbejder maae siges at kunne afgive et værdifuldt Materiale for enhver videre Bearbejdelse af de Anliggender, hvormed de beskæftige sig. Vi tillade os derfor endnu at ytre den Formening, at der ikke vil savnes Anledning til, i dette Diemed at tilstille Regeringen disse Udkast, der vel i saa Fald tillige burde ledsages af nærværende Betænkning, saafremt samme i det Væsentlige vinder Thingets Bifald. En saadan Indsendelse til Regeringen burde derhos efter vort Skjøn endvidere ledsages af en bestemt Udtalelse af det Ønske, at Reformens videre Gjennemførelse maatte fremmes saa meget som muligt.